

Gerard Quintana: «Llegir ens pot fer millors, veure les coses d'una altra manera»

Parlem amb el cantant de Sopa de Cabra, i també escriptor, sobre la seva segona novel·la, guanyadora del Premi Ramon Llull d'enguany: 'L'home que va viure dues vegades'

Gerard Quintana | Arduino Vannucchi

Ens trobem amb el líder de **Sopa de Cabra** a l'entrada d'una casa del parc del Putxet de Barcelona, que anteriorment havia estat un pis amb Servei de suport per a persones amb drogodependències i que ara és la residència barcelonina de **Gerard Quintana** (Girona, 1964) i també de **Xarim Aresté** (Flix, 1983). A l'esquerra de la taula on entrevistem el músic i escriptor gironí, un gran cartell recorda els més de trenta anys del grup emblema de rock català, tot i que la llum de l'espai i les rajoles modernistes evocuen més una Barcelona atemporal. El lloc és adient perquè **Quintana** parli de la seva última novel·la *L'home que va viure dues vegades* (Columna), Premi Ramon Llull 2021 (<https://www.enderrock.cat/noticia/22270/gerard-quintana-guanya-premi-ramon-llull-2021>), on precisament es fa molt present la fina línia que separa la realitat de l'irreal.

En quina mesura la novel·la està basada en fets reals? Posem per cas: et deien 'Pequeño saltamontes' o 'Saltamartí'? Admets que ets el reflex de Salvador, però també podries tenir de coses del pare, Dionís (com l'admiració a Serge Gainsbourg i Jane Birkin) o del germà, Bafomet? Com has tramet el teixit de personatges?

Durant molts anys deia que abans d'escriure volia viure, perquè tota l'experiència viscuda no deixa de ser el fang amb què ho puc modelar tot plegat. I sí, el Salvador i el Dionís tenen alguna cosa de mi. Dins aquest llibre hi ha gent que es podrà reconèixer, penso, i fins i tot algun nom l'he conservat, però aquesta visió o ús que he fet de la meva experiència amb ells és a través dels meus ulls i de la meva vivència, per tant tot està impregnat d'allò viscut. No em deien *Pequeño saltamontes* però sí que em deien que m'assemblava a l'actor David Carradine, i més perquè sempre anava amb la bossa amunt i avall. Crec que en qualsevol llibre hi ha molt de l'autor.

Escrius que 'tots vivim dins les nostres invencions, i la realitat no és res més que la invenció comuna i acordada entre tots'... Creus que s'ha trencat 'aquesta invenció comuna i acordada entre tots' en molts aspectes darrerament?

Estic totalment en sintonia amb el que matises i apuntes que jo dic en el llibre. Bé, és un moment de crisi, de trencament, de canvi d'era, de reformular la realitat precisament. I per això grinyola i veiem més que mai com vivim realitats absolutament oposades dins del mateix moment a la vida, i dins del mateix entorn.

Una novel·la o una cançó pot ajudar a crear imaginari comú?

Els llibres i la música o les cançons que van directes a l'emoció sense haver de passar pel cap? són una oportunitat per buscar aquest lloc comú, per reformular-nos, per qüestionar-nos. Sempre dic que llegir ens pot fer millors, perquè en el fons estem adoptant la mirada d'un altre, entrant en el seu jo i convivint amb les emocions d'altres. Veure les coses d'una altra forma és l'inici de l'empatia, de posar-se al lloc de l'altre. Són llocs de trobada, llocs que podem interpretar cadascú a la nostra manera, però que ens fan, d'alguna manera, sortir de nosaltres mateixos.

Hi ha un element al llibre que fa de fil conductor: les monedes d'or heretades. Quina lectura general en fas o quin simbolisme hi vols donar?

Al final de la vida, fins i tot els faraons volien marxar amb les seves riqueses. Representa aquesta idea que hem de perseguir l'èxit a través del valor reportat, que en un moment donat vam decidir que era l'or, o fins i tot la riquesa d'un país o d'un col·lectiu. El llibre és ple d'arquetips, com de fet ja faig en les lletres de **Sopa**, on vaig a símbols molt fonamentals, eters, molt transversals. Al llibre utilitzo aquest or com a símbol de forma òbvia i descarada. Al començament del primer capítol de la primera part, quan es presenta el protagonista, el Salvador Martí, ell fa una sèrie de reflexions i es qüestiona què és l'èxit, què ha de moure la seva vida, què l'evadeix, i s'abraça a la poesia. I veiem com el protagonista podrà conviure amb aquest fil conductor, que és el mateix fil comú de la nostra societat, i com arriba a desprendre-se'n al final sense fer *spoilers*?. L'or en la simbologia del llibre s'explicita en la conseqüència de la perversió i el vici. És un símbol potent que em va servir de *leitmotiv*.

Dius que aquesta novel·la ha trigat a sortir "trenta anys i nou mesos exactament", però realment quant temps has trigat a escriure el gros de 'L'home que va viure dues vegades'?

El temps que hi he dedicat ha estat el mateix que a l'anterior: nou mesos i el part. Tot i que nou mesos amb molta intensitat. No soc d'aquella gent que escriu dues hores al dia, sinó que n'escriu 24h. Dormo molt poc, m'aixeco a les quatre i he de seguir. Tot i que escrivint em tanqui nou mesos, jo considero que la feina prèvia també forma part del procés: quan arriba aquell tema, aquella idea o aquells personatges, aquell abstracte se't presenta i no deixes de treballar-hi. I fa trenta anys precisament, del *Ben endins* (Salseta Discos, 1991), després de la primera maqueta i del primer disc *La roda* (Salseta Discos, 1990). Aquell moment vertiginós va ser un arribar sense ni tan sols adonar-te de lo vertiginós que era tot, des del 1989 fins al 1991. Estar tocant amb la **Tina Turner** i **El Último de la Fila** davant de 60.000 persones o al Sot del Migdia amb 70.000, sembla irreal. Mirava enrere en aquell moment i no em reconeixia, jo era un nano molt introvertit, tímid, queco. I la llavor d'aquest llibre neix en aquella mirada. No reconeixem a mi mateix, aquell vertigen... Allà penso que vaig començar a donar voltes a aquest llibre, però penso que havia de viure i tenir molt més bagatge per escriure'l. Com el que estic preparant ara, que hi porto pensant des de fa uns sis anys, i amb el **Xarim** n'hem parlat molt... Està cristal·litzant.

El personatge del Duque, aquesta gàrgola monstruosa, te l'han inspirat més les de Notre Dame de París (amb el geperut de Víctor Hugo) o les gàrgoles d'Enric Casasses, *Pedra viva* (Ajuntament de l'Escala, 2014)?

Sí, tinc referències del llibre *Gàrgoles* d'en Casasses i de les gàrgoles de Notre Dame, però també de les del gòtic de Barcelona i les del barri vell de Girona. Aquelles esglésies amb tots aquells éssers observants, petrificats... Les gàrgoles hi eren per espantar els mals esperits i per tant havien de ser monstruoses. En el llibre hi són presents, com tots els arquetips. Fins i tot he volgut construir els noms dels capítols de manera que podrien ser una baralla de cartes del tarot: "La mort", "La bellesa", etc.

Sí: "El boig", "L'àngel", "L'abisme", "El bosc"...

Exacte! En aquest sentit, el personatge del Duque va travessant la novel·la en silenci, com una presència que d'alguna forma t'avisava del límit amb l'invisible. De la mateixa manera que ho fa la música, que l'anuncia. La música és també intangible, encara que la puguem reproduir en algun lloc físic, i fa present aquest invisible.

I com has tramet el duel entre els germans Salvador i Bafomet?

D'alguna manera aquesta reflexió és present tota l'estona en una societat i una cultura que és cristiana i tendeix a la dualitat entre el bo i el dolent. Els que hem viscut la cultura *Disney* estem totalment marcats. I miro de plasmar aquesta dualitat en la representació del Salvador i el Bafomet? darrere d'aquest nom també hi ha història, perquè al principi no era un diable, però va ser en un moment del cristianisme, amb la Inquisició i la persecució de certs símbols, que aquest nom, que tenia moltes cares, passa a ser un símbol demoníac?. Amb tots aquests extrems, aquesta polarització que va planant per tot el llibre, intento fer notar que en realitat és una construcció nostra: tots contenim allò bo i allò dolent. Fins i tot el Salvador quan intenta fer el bé acaba fent mal, per ajudar l'Helena precisament. La construcció de la contraposició entre aquests dos personatges, els dos germans, em portava a demostrar que ser d'una mateixa sang no pot implicar res. No per ser d'un lloc ets millor que l'altre, pots contenir el mal també. El bé i el mal, com diu la Carmeta en un moment del llibre, depèn d'a qui vulguem abraçar...

Què t'aporten els diferents paisatges que tries per a la novel·la: Barcelona, Garrotxa, Girona, Eivissa... O les bruixes de Vallgorguina al Montseny? Què t'han inspirat?

Tots són llocs per on he passat i que m'han quedat marcats, llocs on he sentit que podia explicar aquesta desaparició o aquesta frontera entre allò real i allò irreal: Cadaqués, Portlligat, evidentment... Fins i tot llocs anecdòtics com el Cabo Espichel (Portugal), que ocupa un paràgraf d'un capítol, o Matavenero [Requejo de Pradorey, província de Lleó, Bierzo]. Tots són llocs viscuts on podia ubicar aquest impacte i on podia esborrar la frontera entre un costat i l'altre, així com aprofitar totes les llegendes que envolten cada una de les localitzacions. El que hi explico dels bitxos parteix d'una experiència personal, perquè he viscut en comuna i soc al·lèrgic a les picades de puça...

Realment també jugues a incomodar el lector... L'inici mateix és incòmode de llegir des d'una mirada feminista. Busques no sempre agradar qui et llegeix?

Sí, sí... ho has explicat molt bé. Busco que el lector no pugui estar llegint el llibre com si fos davant la televisió una tarda de dissabte, veient la típica pel·lícula per a tota la família. El llibre comença d'una manera que he pensat que potser després d'aquest capítol algú no continua llegint... Però jo aquesta mirada perversa no me l'he inventada. Podríem escriure com ens agradaria que fos la realitat, però també podem utilitzar tot el que és desagradable de la nostra societat. Per mi és important el començament del primer capítol, del Saltamartí, la presentació del Salvador, que parla de buscar la poesia fins i tot en allò que és desagradable, com la idea budista del nenúfar que sorgeix del fang. He buscat anar al límit amb la relació amb el lector i espero que m'ho perdonin.

Gerard Quintana Foto: Xavier Mercadé

Prenent la idea que titula la novel·la, 'L'home que va viure dues vegades', quines segones oportunitats has tingut tu a la vida?

Sento que tinc dues vides en molts sentits, tant a nivell personal com professional... Algú m'ha preguntat, 'estàs jugant amb la teva pròpia dualitat?'. Hi ha el Gerard amb **Sopa de Cabra** i el **Gerard Quintana** en solitari... Fins i tot el **Gerard** cantant, i ara el Gerard escriptor, que amb aquest llibre coincideix amb el reconeixement del Ramon Llull (<https://www.enderrock.cat/noticia/22270/gerard-quintana-guanya-premi-ramon-llull-2021>) .

Suposen sovint salts al buit...

Sí, però considero que quedar-te a la zona de confort sovint és caricaturitzar-te; i al mateix temps per fer que això no et passi, buscar ser aprenent o ser novell en qualsevol camp t'obliga a fer l'esforç d'entendre aquell llenguatge, de buscar recursos tècnics per tirar-ho endavant. Sigui quin sigui el camp en què t'estrenes, t'obliga a l'aprenentatge, i aquest aprenentatge et serveix per rellegir d'una altra manera tot el que has estat fent fins aleshores. **Bob Dylan** a finals dels seixanta, quan es va retirar a Woodstock després de *Blonde on blonde* (Columbia, 1966) i l'accident de moto, després de ser el cantautor protesta dels seixanta, va tornar a començar. I deia que no recordava com fer cançons; de sobte, va passar de que li sortien temes no sabia ni com, a que no saber com escriure. Suposo que la vida, tenir dona, fills... aquella aturada, i també començar anar a classes de pintura, va fer-li fer cançons d'una altra forma. Als discos de 1975 *Blood on the tracks* i *Desire* (Columbia), que són genials, els textos són molt impressionistes i entens quan t'expliquen aquest concepte. Per això, m'agradaria poder viure tres o quatre vegades a la vida!

REFERENTS

La poesia (que situes entre la realitat i la imaginació) té una qualitat salvadora en aquesta novel·la per al protagonista. Quins han estat els abismes que has superat tu mateix o les

belleses que t'has permès amb la poesia?

A la llibreria del meu oncle, que era el meu refugi quan no era prou valent per sortir al món, vaig anar fent tot un recorregut al llarg dels primers anys per les seccions dels llibres il·lustrats fins que vaig arribar al racó on hi havia els llibres de poesia, que era el més solitari de la llibreria curiosament, i que jo remenava i podia tornar al cap d'uns dies i estava tal com jo ho havia deixat. Realment, vaig entendre al cap dels anys que un llibre de poesia si ven mil exemplars és un superèxit. L'interès per la poesia ha anat augmentant, i també la vam gaudir durant molt temps a través dels cantautors, els de la Nova Cançó, que ens van ajudar a recuperar-los. Per això, segurament som un dels països que més coneix els seus poetes, a través dels seus músics. Des de l'**Ovidi** al **Raimon**, el **Llach**, el **Ramon Muntaner**, etc., Espriu, Àusias March, Papasseit, Estellés... Podríem anar passant per tots. I per això també vaig anar a la poesia. Recordo molt un concert de **Paco Ibáñez** al Teatre Municipal de Girona que se'm va quedar clavat, veure com poemes que tenien segles explicaven coses que encara passen ara. Aleshores aquell era el refugi íntim, la poesia per mi és la realitat màxima, és la síntesi, el resum. Un sonet pot resumir la complexitat més difícil d'escriure. I això passa en molts poemes i això també la fa eterna, per tant, un poeta no mor mai, i per tant aquesta relació que faig dels poetes amb la mort, crec que ho poden fer perquè són vius per sempre. Parlant com jo interpreto, és la meva pròpia interpretació de la realitat.

A la novel·la hi ha cites literàries molt diverses, com de Pier Paolo Pasolini o Jordi Pope. Quines tenen a veure amb haver compartit lectures amb altres artistes?

Hi ha una anècdota que per a mi va ser referencial: quan l'**Enric Casasses** va treure, amb l'editorial Container, *Uh* (1997), i va fer les presentacions en espais alternatius. A Girona va anar a la Puntenca, que era un espai que gestionàvem entre un munt de gent i on organitzàvem concerts, recitals... estava al Pont Major, prop de Sarrià de Ter. I precisament és on situo Salvador Martí de petit; allà hi ha el naixement d'alguna cosa. L'Enric em va convidar a acompanyar-lo a la presentació i vaig sortir recitant amb tot de poetes. Per mi va ser un abans i un després: allà hi vaig conèixer l'Eduard Escoffet, el Carles Hac Mor, el Gerard Horta, el Pedrals, la Dolores Miquel... i sentir-me part d'allò va ser fundacional per mi (somriu). Allò ho portaré sempre dins i va ser un acte de gran generositat per part de l'**Enric**. M'hagués agradat que hagués durat sempre, ser part d'aquella *troupe* i viure la vida allà.

Gerard Quintana Foto: Arxiu artista

Que hi hagi tants balls de muses i relacions amoroses de tota mena, en una defensa del lliure albir, té més a veure amb els teus referents passats d'amor lliure dels 70 ?posem el que va viure Pau Riba a Formentera? o amb el poliamor del segle XXI? Fins a quin punt defenses totes les alternatives a la monogàmia?

En el llibre anterior, *Entre el cel i la terra* (Columna, 2019), ja abordava aquest tema: les diverses maneres de construir l'amor, d'organitzar-lo. I en aquest llibre hi insisteixo. Hi ha molta referència també als mites clàssics, d'una forma molt transversal, volent anar més enllà fins i tot de la nostra mirada cultural dins d'una civilització concreta, la nostra. Fins i tot quan parlo dels nenúfars i el déu Eros s'equivoca i, en comptes de llançar la fletxa a Artemisa, toca la nimfa i la nimfa se suïcida perquè no ho pot assumir, perquè deixaria perdre la seva essència si es deixés portar per aquella passió de sobte. Estem en un moment de canvi de paradigmes, de reformular la realitat, però tenim una herència molt potent i molt enquistada, encara que mentalment o racionalment puguem entendre la imperfecció d'aquest model.

Tu mateix fa dècades vas passar com alumne per l'Institut del Teatre, on ara s'ha denunciat per part d'una vintena d'estudiants l'assetjament sexual i abús de poder d'alguns professors...

Fa més de trenta anys que hi vaig estudiar, i alguns dels acusats van ser professors meus i amb algun hi vaig tenir enfrontament, i amb algun altre, no. Entenc, des d'allò viscut, que hi ha un component de patró paternalista i masclista, però sobretot d'abús de poder. Perquè això que s'està denunciant ara, almenys des de la meua vivència, ens afectava a tots: nois i noies. L'abús de poder pot implicar després l'assetjament, l'abús sexual... En aquest moment actual, que qüestionem la realitat i la vinculem a la qüestió de gènere, m'interessa d'on ve aquesta cosa.

Les drogues tenen cert paper en la novel·la. Tot i que tampoc no en fas cap mitificació, sembles associar-les a tenir la consciència més o menys oberta. No és també un mite, que ha fet molt de mal a algunes generacions?

Sí, precisament tota la trajectòria del Salvador ve d'una experiència viscuda. Del meu carrer, segurament la meitat dels companys amb qui anava a escola es van quedar pel camí, sobretot amb el cavall. Va ser devastador. I per altra banda, hi havia, i també hi ha encara, la cosa que qualsevol medicina és una droga també. L'ús d'una substància pot ser curativa o pot ser tòxica, i tot depèn de la dosi i de la utilitat científica. I sobretot de cada cos. Però no intento res, ni en faig cap apologia... simplement, forma part d'aquest paisatge. I forma part de certa mitologia que vam viure en què semblava que per ser creatiu calia, o era inevitable, passar per aquí. Per això anomeno tots aquests escriptors, grans noms, i podria haver anomenat una llarga llista de músics. Recordo companys que volien provar el cavall perquè **Keith Richards** es punxava o perquè **Lou Reed** tenia una cançó que es deia "Heroine". Hi ha una part absolutament devastadora si en el que caus és en l'adoració d'aquest concepte. Però forma part de la realitat; girar-li l'esquena és tan dolent o pitjor que donar-les. D'aquí ve com als teus fills pots donar-los eines perquè si es troben això pel camí o a la realitat sàpiguen on són, o pots deixar-los vulnerables i despullats de qualsevol coneixement o eina. Per mi, ubicar el tema de les drogues en aquest llibre, com també faig amb els somnis, és una manera d'alterar la realitat: com quan surt el personatge del Campaner, que aporta coses en aquest sentit, quan cita Unamuno i diu: "Què és més real el Cervantes o el Quixot?". D'alguna manera les drogues no desapareixen mai; censurar-les per una qüestió moral no és una cosa que vulguis fer en un llibre en el qual has tingut la voluntat d'incomodar el lector, com deies tu.

Tot i que és la literatura la que més referències acapara i aclapara en la novel·la, consideres que les cançons poden obrir móns de la mateixa manera que ho fan els llibres?

Les cançons a vegades em serveixen per definir més el personatge. Ho vaig fer força en el primer llibre, i en aquest ho he utilitzat poc. Però, per exemple, el **Tom Petty** em serveix per començar a plantejar el conflicte que té el Salvador amb el seu pare: d'alguna forma recorda el moment tràgic recent, perquè canta "Free falling", (caiguda lliure). Tot i això, en general, he utilitzat la música com a anunci, avís o símptoma que estem travessant a l'altre costat del mirall. L'utilizo així, per exemple, en el primer capítol, previ a la primera part, amb el concert per a piano de **Ravel** o el vals trist de **Sibelius**, o tots els temes que sonen a la casa de Vallgorguina aquella nit de la primera mort. D'alguna manera, l'abstracció i la màgia de la música m'ajuden a definir l'escena i a crear aquesta deconstrucció de la realitat.

En quina mesura la llibreria de l'oncle et va permetre escriure, tant lletres de cançons com llibres?

Allà al racó dels llibres de poesia, d'alguna forma ho vaig descobrir tot... Recordem que davant de la llibreria hi havia l'única botiga de discos de la ciutat de Girona, que era Discos Coll, i era fàcil relacionar la musicalitat d'aquells poemes amb la música que sonava al davant amb gent que cantava poemes. Totes les lletres de **Bowie** o de **Dylan**, a més de diferents llibres, em connectaven a un costat i altre de carrer. I durant temps un exercici que feia era traduir lletres: de **Cohen**, de **Neil Young**, de **Cat Stevens**, de **Dylan**, de **Jackson Browne**... gent que em molava i volia entendre què deien.

Com és el teu anglès?

No he estudiat mai anglès, no me l'han ensenyat mai: soc d'una generació a qui ens van ensenyar francès; el meu avi estava exiliat a França i *je n'ai aucun problème avec le français: je peux écrire, lire...* tot això. L'anglès l'he après amb la música i viatjant. Un cop sí que em vaig apuntar a una acadèmia, però ens vam fer molt amics amb la professora i al final vam decidir que era millor quedar per esmorzar un parell de dies a la setmana i que aniríem aprenent. Així que no és gens acadèmic el meu anglès... Però he estat escoltant anglès des que vaig néixer, l'any 64, amb l'explosió dels **Beatles** i de la música anglosaxona. Tot això convivia amb la música francesa, que ens arribava molt a Girona. Fins i tot arribaven *hits* absolutament comercials, des d'"Aline"

(<https://open.spotify.com/track/1N4ixxhbBH1ClnPdTTsRzz?si=a539e8a39e07467b>) , que era una cançó horrible que deia: 'Et j'ai crié, crié "Aline!" pour qu'elle revienne', a **Charles Aznavour**, **Jean Patrick Capdevielle**, els **Téléphone**... Jo crec que els francesos o la influència francesa es va veure més reflectida amb la música catalana, algunes vegades descaradament. Amb la Nova Cançó, gent com **Serrat** o **Llach** podien fer el que feia **Dylan** amb les cançons de **Woody Guthrie**, canviant la lletra de temes populars. "Le plat pays" de **Brel** i "País petit" de **Llach** tenen conceptes similars.

"I ARA EL GERARD ESCRIPTOR"

I com endreces les teves llibretes per saber què va per cançons i què per narrativa?

Molt bona pregunta. Per als llibres faig molts esquemes, i de sobte ramificacions: m'hi apunto, per exemple, la necessitat de repassar un llibre, perquè per a una acció m'he de tornar a rellegir aquell capítol de *La mort a Venècia*. De vegades no tinc ordinador i m'apunto coses en unes llibretes, que són molt caòtiques. Aquelles en què faig cançons són molt més ordenades que les que utilitzo per fer un llibre. Potser per això és tan obsessiu, això dels llibres, perquè la llibreta m'acompanya tota l'estona, com aquell qui no té agenda i va recordant tota l'estona. Estic repassant el llibre constantment.

Què vas pensar en rebre el Premi de les Lletres Catalanes Ramon Llull 2021

(<https://www.enderrock.cat/noticia/22270/gerard-quintana-guanya-premi-ramon-llull-2021>) ?

Vaig tenir la sensació que li estaven donant a un altre. Fins i tot vaig tenir la temptació de demanar-li a l'editora si ho podia signar en Pere Ponsatí, perquè m'agradava que el pseudònim del protagonista fos qui signés el llibre com si ho hagués fet ell mateix.

Ho ha fet ara la Flàvia Company, que signa Andrea Mayo.

Sí? No ho sabia! M'encanta això que un personatge signi el llibre, però jo pensava fins i tot amb què ningú sabés que aquell llibre era meu. El premi va ser una sorpresa. Vaig decidir presentar-m'hi quan ja tenia la primera part completada i la meva editora m'hi va animar en llegir-se-la. Però em vaig dir: 'no escriuré pensant que m'he presentat a aquest premi, sinó amb el que vaig viure'. I dins meu pensava que no estava en la tendència actual, si és que n'hi ha. Tal com si ara fas un disc de cajun o de reggae... i segurament et diran que no és el que la gent vol. O de rock, i les ràdios diran: 'No, és que el rock ja no el posem'. I jo veia que la tendència durant un temps era la novel·la històrica, i bàsicament, si repasses molts dels premiats que hi ha hagut del Ramon Llull són novel·la històrica o bé llibres en què es recupera algun personatge i es posa en valor.

A Ramon Llull l'has llegit?

L'he repassat... És una de les coses que he apuntat a les llibretes. És un personatge que incomodava també en la seva formulació, amb com entenia el món i el volia, anant a contra corrent i deixant empremta. En aquest sentit vaig pensar que potser no és el llibre apropiat per al premi, però provem-ho! I el pseudònim i que el llibre es digués *La segona mort del Saltamartí*... em deixava bastant tranquil. Diguem que al Pere Ponsatí li va anar malament (somriu) i, en canvi, no sé què hagués passat si hagués presentat el llibre amb nom i cognoms... tant en aquest com en qualsevol altre premi.

I quin és el perquè d'iniciar aquesta carrera literària?

Perquè era el meu somni. Era el que jo desitjava. La música va ser una sorpresa per mi i per tothom que em coneixia. Hi ha encara algun professor de l'institut que em diu, 'm'ho hagués esperat d'aquell i d'aquell, però de tu no m'ho esperava'. Queda molt d'aquell noi tímid i que s'ho pensava tot molt moltes vegades i vivia en la seva realitat... Sento haver-me trobat en ell, com si hagués tancat un cercle.

